

AUTOREFERAT

1. Imię i nazwisko.

Piotr Pożakowski

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe/artystyczne – z podaniem nazwy, miejsca i roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej.

- Tytuł magistra sztuki w zakresie gry na waltorni. Akademia Muzyczna im. S. Moniuszki w Gdańsku 1993. Tytuł pracy dyplomowej: *Waltornia w twórczości G. Rossiniego*. Promotor: prof. Edward Daniecki.
- Stopień doktora sztuki w dziedzinie: sztuki muzyczne, dyscyplinie: instrumentalistyka, specjalności: gra na waltorni. Akademia Muzyczna im. S. Moniuszki w Gdańsku 2005. Tytuł dysertacji doktorskiej: *Pieśń romantyczna na głos, róg i fortepian na przykładzie twórczości F. Lachnera (1803–1890) i H. Procha (1809–1878)*. Promotor: prof. Edward Daniecki; recenzenci: prof. Jan Jeżewski, prof. Roman Gryń.

3. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych/artystycznych.

- 1.09.1993 do dziś – Polska Filharmonia Bałtycka w Gdańsku, muzyk orkiestry;
- 1.09.1993 do dziś – Szkoła Muzyczna I i II st. im. Z. Noskowskiego w Gdyni, nauczyciel (klasa waltorni i zespołów kameralnych). Od roku 2004 nauczyciel dyplomowany. W latach 2008–2018 Kierownik Sekcji Instrumentów Dętych SM II st.;
- 1.09.2003–31.08.2007 – Społeczna Szkoła Muzyczna II st. w Gdyni, nauczyciel (klasa waltorni i zespołów kameralnych);
- 1.09.2012–31.12.2017 – Zespół Państwowych Szkół Muzycznych im. G. Bacewicz w Koszalinie, nauczyciel (klasa waltorni);
- 25.09.2017 do dziś – Akademia Sztuki w Szczecinie,
  - w roku akademickim 2017/18 zatrudniony na stanowisku starszego wykładowcy na Wydziale Instrumentalnym, w pełnym wymiarze etatu;
  - od roku akademickiego 2018/19 zatrudniony na stanowisku adiunkta na Wydziale Instrumentalnym, w pełnym wymiarze etatu.

4. Wskazanie osiągnięcia* wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. 2016 r. poz. 882 ze zm. w Dz. U. z 2016 r. poz. 1311.):

a) tytuł osiągnięcia naukowego/artystycznego

Horn Fantasy – utwory na róg i fortepian C.D. Lorenza

b) (autor/autorzy, tytuł/tytuły publikacji, rok wydania, nazwa wydawnictwa, recenzenci wydawniczy)

Wykonawcy: Piotr Pożakowski – róg

Bożena Szull-Talar – fortepian

Zawartość płyty: Carl Daniel Lorenz (1816–1866)

1 Abendgesang op. 10*	9'06"
2 Der Abschied. Fantasie op. 11*	8'40"
3 Elegie op. 20*	8'41"
4 Fantaisie melodique op. 21*	9'26"
5 Thüringer Gebirgsklänge. Fantasie op. 22*	10'07"
6 Elegie op. 24*	8'23"
7 Frühlings-Fantasie op. 25*	9'41"
8 Fantasie über Themen aus der Oper <i>Lucrezia Borgia</i> von G. Donizetti*	10'18"

* World premiere recording   Total time: 74'26"

Wydawnictwo SOLITON 2019, numer katalogowy: SL 910-2

Nagranie zrealizowano w Studio Koncertowym Radia Gdańsk w listopadzie i grudniu 2018 r.

Reżyser nagrania, montaż cyfrowy, mastering: Jacek Puchalski

c) omówienie celu naukowego/artystycznego ww. pracy/prac i osiągniętych wyników wraz z omówieniem ich ewentualnego wykorzystania

W epoce romantyzmu wielu wybitnych instrumentalistów zajmowało się również kompozycją, pisząc przede wszystkim na swój instrument. Większość tych twórców pozostaje dziś zapomniana, wśród nich jest Carl Daniel Lorenz. Jego nazwiska nie znajdziemy w żadnej muzycznej encyklopedii czy leksykonie. Długotrwałe poszukiwania oraz kwerendy w niemieckich bibliotekach pozwoliły mi jednak dotrzeć do kilku podstawowych informacji na jego temat.

Carl Daniel Lorenz urodził się 21 kwietnia 1816 r. w Tiefenort w Turynii, w pobliżu Weimaru. O jego życiu prywatnym wiadomo tylko tyle, że 6 lipca 1844 r., w domu przy Hildesheimer Straße 230 w Hanowerze, urodził się jego syn – Daniel Wilhelm Ferdinand Carl

Lorenz¹. Wiadomo też, że miał jeszcze drugiego syna – Alfreda. Zmarł w Hanowerze 10 grudnia 1866 r., najprawdopodobniej nagle, gdyż jest to także data figurująca w archiwach orkiestry jako moment zakończenia jego pracy.

Nic nie wiadomo także na temat muzycznej edukacji Lorenza. Musiał jednak być instrumentalistą wybitnie uzdolnionym skoro już w wieku 20 lat – 1 września 1836 r. – został przyjęty na stanowisko pierwszego waltornisty Królewskiej Kapeli Dworskiej w Hanowerze², stając się następcą znakomitego muzyka, jakim był Georg Christian Bachmann³. Dnia 7 lipca 1840 r. Lorenz otrzymał dekretem króla zaszczytny tytuł *Kammermusiker*.

W książce Georga Fischera *Musik in Hannover* – najważniejszym choć i tak skromnym źródle wiedzy na temat działalności Lorenza – wymieniany jest w składzie orkiestry, która w roku 1842 liczyła 40 członków, jako jeden z czterech waltornistów (Lorenz, Bachmann, Schriever, Koch)⁴. W roku 1852 roku orkiestra została powiększona i liczyła 63 muzyków. Lorenz był wtedy jednym z pięciu etatowych waltornistów i jednym z 18 muzyków z tytułem *Kammermusiker*⁵. W sezonie 1864/65 orkiestra zatrudniała już 75 muzyków, a Lorenz był liderem sześciuosobowej grupy waltorni (Lorenz, Nitschner, Zoberbier, Angermann, Kruckenber, Wack)⁶.

W wykazie koncertów, jakie orkiestra wykonała w tych latach, Lorenz pojawia się kilkakrotnie jako solista-kameralista. Brał udział m.in. w wykonaniach *Septetu* Hummła (13.03.1858), własnego *Nokturnu* na 4 waltornie (24.03.1860), *Rondina* Beethovena (02.02.1861) a także *Septetu* Beethovena (03.01.1863) i *Oktetu* Schuberta (07.01.1864) – w dwóch ostatnich utworach wspólnie z wybitnym skrzypkiem Josephem Joachimem, który pełnił w tym czasie funkcję koncertmistrza orkiestry. Hans Pizka⁷ podaje też informację, że Lorenz uczestniczył w drezdeńskiej premierze *Holendra tułacza* Ryszarda Wagnera (Königliches Sächsisches Hoftheater – obecna Semperoper, 02.01.1843).

¹ Daniel Wilhelm Ferdinand Carl Lorenz (06.07.1844 Hannover – 20.12.1889 Berlin) – znany niemiecki wynalazca i przemysłowiec w dziedzinie telekomunikacji i elektromechaniki, który w roku 1880 założył firmę produkującą m.in. aparaty Morsa.

² Königlichen Hofkapelle Hannover – orkiestra działająca w Królewskim Teatrze Dworskim (Königlichen Hoftheater – obecnie Niedersächsische Staatstheater Hannover).

³ Georg Christian Bachmann (1787–1860) grał nadal w orkiestrze (co najmniej do roku 1842), choć już nie wiodący głos. Warto nadmienić, że Bachmann był też założycielem oficyny wydawniczej Bachman&Nagel, która opublikowała większość kompozycji Lorenza na róg i fortepian.

⁴ Georg Fischer, *Musik in Hannover*, Verlag der Hahn'schen Buchhandlung, Hannover 1903, s. 125.

⁵ op. cit., s. 226.

⁶ op. cit., s. 276.

⁷ Hans Pizka (ur. 1942) – znakomity austriacki waltornista, ekspert w zakresie historii waltorni, producent instrumentów i ustników, właściciel wydawnictwa specjalizującego się głównie w literaturze waltorniowej, autor kilku książek związanych tematycznie z tym instrumentem, m.in. *Mozart und das Horn* czy *Hornistenlexikon* 1986.

Lorenz był przede wszystkim doskonałym instrumentalistą, którego gra wywarła wpływ m.in. na Karla Matysa⁸. Jako kompozytor znany jest chyba tylko waltornistom, a i to jedynie z jednego utworu – *Elegii* (op. 24), opublikowanej przed laty przez radzieckie wydawnictwo *Muzyka*. Napisał on jednak jeszcze kilkanaście wartościowych utworów na waltornię i fortepian, a także utworów kameralnych z udziałem waltorni, niewątpliwie zasługujących na przypomnienie.

Udało mi się uzyskać informacje o 18 kompozycjach Lorenza – sądząc z numeracji opusowej musiało ich być więcej.

Utwory na róg i fortepian:

➤ **Abendgesang op. 10**

pierwsza publikacja: Chr. Bachmann, Hannover (rok wydania nieznany)

współcześnie: Hans Pizka Edition SC50c

➤ **Der Abschied. Fantasie op. 11**

pierwsza publikacja: Chr. Bachmann, Hannover (1855)

współcześnie: Hans Pizka Edition SC50c

➤ **Rondo original op. 12**

pierwsza publikacja: Chr. Bachmann, Hannover (rok wydania nieznany)

współcześnie: Hans Pizka Edition SC50d

➤ **Fantasie über Themen aus der Oper „Die Puritaner“ von V. Bellini op. 13**

pierwsza publikacja: nieznana

współcześnie: Southern Music, San Antonio, Texas 1987; Hans Pizka Edition SC50d

➤ **Melancholie op. 16**

pierwsza publikacja: Chr. Bachmann, Hannover (rok wydania nieznany)

współcześnie: Hans Pizka Edition SC50e

➤ **Elegie op. 20**

pierwsza publikacja: Chr. Bachmann, Hannover (rok wydania nieznany)

współcześnie: Hans Pizka Edition SC50e

➤ **Fantaisie melodique op. 21**

pierwsza publikacja: Chr. Bachmann, Hannover (rok wydania nieznany)

współcześnie: Hans Pizka Edition SC50f

➤ **Thüringer Gebirgsklänge. Fantasie op. 22**

---

⁸ Karl Matys (1835–1908) – wiolonczelista orkiestry Königl. Hofkapelle w Hanowerze w latach 1854–1895, autor m.in. kilku utworów na waltornię i fortepian a także czterech koncertów waltorniowych, z których dwa zyskały znaczną popularność. Wiadomo, że jego kompozycje waltorniowe inspirowane były grą Lorenza.

pierwsza publikacja: Chr. Bachmann, Hannover (rok wydania nieznany)

współcześnie: Hans Pizka Edition SC50f

➤ **Elegie op. 24**

pierwsza publikacja: C.F. Kahnt, Leipzig (rok wydania nieznany)

współcześnie: Gosudarstwiennoje Muzykalnoje Izdatielstwo Moskwa,
Hans Pizka Edition SC50

➤ **Frühlings-Fantasie op. 25**

pierwsza publikacja: C.F. Kahnt, Leipzig (rok wydania nieznany)

współcześnie: Hans Pizka Edition SC50b

➤ **Andantino mit Variationen**

pierwsza publikacja: Chr. Bachmann, Hannover (1848)

współcześnie: Hans Pizka Edition SC50g

➤ **Notturmo. Adagio**

pierwsza publikacja: Chr. Bachmann, Hannover (1847)

współcześnie: Hans Pizka Edition SC50g

➤ **Romance, Sehnsucht des Entfernten nach seiner Heimat**

pierwsza publikacja: nieznana

współcześnie: Hans Pizka Edition

➤ **Fantasie über Themen aus der Oper „Lucrezia Borgia“ von G. Donizetti**

pierwsza publikacja: nieznana

współcześnie: Hans Pizka Edition SC50a

Inne kompozycje:

➤ **Thema und Variationen** für 4 Trompeten, 2 Horns, 2 Posaunen, Tuba

pierwsza publikacja: nieznana

współcześnie: Editions Marc Reift EMR5371, Crans-Montana - Szwajcaria

➤ **Notturmo** na kwartet waltorniowy

pubikacja: nieznana

➤ **Jägermarsch** na kwartet waltorniowy

pierwsza publikacja: nieznana

współcześnie: Musikverlag Bruno Uetz BU1272, Halberstadt 2013 (w: *Es blies ein Jäger...* Musik für vier Waldhörner – quartety waltorniowe w opr. Petera Damma)

➤ **„Jetzt trink'n ma noch a Flascherl Wein“** na głos i fortepian

pierwsza publikacja: nieznana

współcześnie: Edition Melodie Anton Peterer EM 1110

Spośród wszystkich kompozycji waltorniowych Lorenza tylko jedna została dotąd nagrana na płytę – w roku 1985 amerykański waltornista Thomas Bacon i pianista Phillip Moll nagrali *Fantasie über Themen aus der Oper „Die Puritaner“* op. 13, która – obok dzieł G. Rossiniego, I. Moschelesa, F. Straussa i F. Kuhlaua – znalazła się na winylowej płycie *Fantasie* amerykańskiej wytwórni Crystal Records (S379). Ci sami artyści nagrali ten utwór ponownie w roku 2003, przygotowując płytę *The Complete Hornist* (Summit Records DCD 379), na której znalazły się także drobne utwory jedenastu innych kompozytorów.

Wszystkie utwory znajdujące się na płycie *Horn Fantasy*, nagranej przeze mnie wraz z Bożeną Szull-Talar, mają swą fonograficzną premierę.

Kompozycje Lorenza na róg i fortepian zaliczyć trzeba do bardzo popularnego w owych czasach nurtu muzyki salonowej. Jak na utwory salonowe są jednak znacznych rozmiarów – czas ich trwania oscyluje pomiędzy ośmioma a jedenastoma minutami. Nie można odmówić Lorenzowi inwencji melodycznej. W jego frazach zwraca uwagę bogactwo pomysłów i liryczny, romantyczny w nastroju charakter – raz elegijny i melancholijny, innym razem pogodny i beztroski.

Pod względem technicznym wśród kompozycji Lorenza zdarzają się zarówno proste (*Notturmo* czy *Melancholie* op. 16 nr 1) jak i znacznie trudniejsze (*Andantino mit variationen*, *Rondo original* op. 12, fantazje na tematach z oper *Purytanie* i *Lucrezia Borgia*). Większość nie stawia przed wykonawcą szczególnych wyzwań. Lorenz wykorzystuje zazwyczaj podstawowy odcinek skali instrumentu (g-g²). Dźwięki wykraczające poza ten przedział zdarzają się rzadko. Najwyższy dźwięk pojawiający się w znanych mi jego kompozycjach to a² (w fantazjach na tematach z oper *Purytanie* i *Lucrezia Borgia*) a najniższy to e (*Fantaisie melodique* op. 21). We wszystkich przeważają kantylenowe linie melodyczne, niekiedy tylko przeplatane – dla wzmocnienia wyrazu – ekspresyjnymi odcinkami figuracyjnymi (np. w *Elegii* op. 20 i op. 24). Tempa są z reguły wolne i spokojne (Adagio, Larghetto, Andante sostenuto, Andante, Andante con moto, Andantino, Moderato maestoso). Rzadziej pojawiają się tempa szybsze (Allegretto, Allegro moderato). Oczywiście nie tylko fragmenty utrzymane w szybkich tempach są wymagające pod względem technicznym. Środkowe ogniwo *Fantazji na tematy z opery „Lucrezia Borgia”* utrzymane jest w tempie Adagio, jednak znaczne rozdrobnienie rytmiczne i figuracyjny charakter drugiej połowy tego odcinka czynią go równie trudnym jak brawurowy polonez i efektowna Coda, wieńczące dzieło.

Większość utworów Lorenza wymaga bardzo dobrego przygotowania kondycyjnego. Choć – jak już wspomniałem – nie operują w najwyższym rejestrze waltorni, to *tessitura* przebiegu melodycznego jest zazwyczaj wysoka. Piękne długie frazy prowadzone są

w spokojnych tempach, najczęściej w przedziale g^1 - g^2 . Wskazane jest wykonywanie ich na jednym oddechu – każde podzielenie frazy dodatkowym oddechem osłabia jej artystyczny wyraz. W wielu utworach nie pojawiają się w ogóle niższe dźwięki, które pozwoliłyby choć na moment rozluźnić aparat gry. Jeśli dodać do tego długie dźwięki w dynamice piano, którymi często kończył Lorenz swe kompozycje, okazuje się, że mogą one być prawdziwym sprawdzianem kondycji wykonawcy i jego techniki oddechowej. Szczególnie wymagającymi pod tym względem utworami są *Notturmo* i *Der Abschied* op. 11.

Kompozycje Lorenza na róg i fortepian są, moim zdaniem, cennym uzupełnieniem literatury waltorniowej. W procesie dydaktycznym mogą być wykorzystywane w szkole muzycznej II stopnia i podczas studiów, stanowiąc doskonały materiał do nauki prowadzenia długich fraz, rozwijania techniki oddechowej, operowania bogatą dynamiką oraz kształtowania wyrazu i ekspresji muzyki. W niektórych utworach można też zademonstrować swą biegłość. Bogate w piękne melodie lecz pozwalające niekiedy także na element popisu technicznego, mogą również stanowić ciekawe dopełnienie programu recitali waltorniowych. Pod względem muzycznym nie ustępują znanym miniaturom innych kompozytorów. Zanim więc sięgniemy po arcydzieła romantycznej literatury waltorniowej jak choćby *Adagio i Allegro* R. Schumanna, warto poznać kompozycje waltorniowe Carla Daniela Lorenza. Mam nadzieję, że nagrana przez nas płyta przyczyni się do ich popularyzacji.

5. Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo-badawczych (artystycznych)

a/ działalność koncertowa, nagrania

Jako etatowy muzyk orkiestry Polskiej Filharmonii Bałtyckiej w Gdańsku, od czasu uzyskania doktoratu wziąłem udział w setkach koncertów symfonicznych w kraju oraz w 62 koncertach za granicą (Niemcy, Rosja, Szwecja, Chiny, USA). Od roku 2014 współpracuję także z Polską Filharmonią Kameralną Sopot Wojciecha Rajskiego. Niezależnie od koncertów symfonicznych wystąpiłem w tym czasie podczas 35 recitali i koncertów kameralnych. W działalności koncertowej, jako solista i kameralista, poszukuję raczej literatury mniej znanej, która niesłusznie popadła w zapomnienie. Stąd m.in. kilka recitali z harfistą Carlosem Peña-Montoya, podczas których prezentowaliśmy nieznane w Polsce kompozycje, napisane w oryginale na róg i harfę.

Szczególne miejsce w moim repertuarze mają pieśni koncertowe romantyzmu, czyli pieśni na głos, róg i fortepian. Były one przedmiotem mojej dysertacji doktorskiej w roku 2005. Kontynuowane później badania i poszukiwania pozwoliły mi zgromadzić znaczną ilość materiałów nutowych. Współpracując od roku 2003 z Aleksandrą Kucharską-Szeffler (sopran)

i Bożeną Szull-Talar (fortepian) wielokrotnie wykonywaliśmy te piękne a dziś zapomniane pieśni podczas licznych koncertów (Pałac w Ostromecku, Gdańsk, Sopot, Wałbrzych, Szamotuły, Duszniki-Zdrój, Poznań). Naturalną konsekwencją naszej współpracy było nagranie płyty *Pieśni koncertowe Romantyzmu*⁹, a także działania popularyzujące ten repertuar, do których zaliczam referaty na temat pieśni koncertowych, wygłoszone przeze mnie w Dusznikach-Zdroju i w Poznaniu a omówione bliżej w kolejnym podpunkcie.

W moje zainteresowanie mniej znanym repertuarem kameralnym z udziałem waltorni doskonale wpisuje się udział w pierwszym na świecie nagraniu *Septetu op. 49* René de Boisdeffre (1838–1906), którego twórczość propaguje wydawnictwo Acte Préalable¹⁰.

b/ referaty i publikacje naukowe

Moje zainteresowania naukowe związane są od wielu lat z operą włoską XIX wieku a także życiem i twórczością Gioacchino Rossiniego. W roku 2007 przygotowałem referat *Marsz i reminiscencje na ostatnią podróż G. Rossiniego*, wygłoszony w ramach obrad XIV Międzynarodowej Sesji Naukowej *Muzyka Fortepianowa* (Gdańsk 6–8.12.2007) i opublikowany w książce *Muzyka fortepianowa XIV* przez Wydawnictwo Akademii Muzycznej w Gdańsku. Była to kontynuacja badań nad zapomnianą twórczością fortepianową Rossiniego, podjętych jeszcze przed uzyskaniem doktoratu i podsumowanych w czterech wcześniejszych artykułach¹¹.

Jak już wspomniałem, w ramach działań mających na celu popularyzację pieśni koncertowych romantyzmu przygotowałem dwukrotnie referaty na ich temat. Referat *Pieśń koncertowa romantyzmu* wygłoszony w ramach XXIV Konferencji Naukowej *Wybrane problemy wokalistyki* (Duszniki-Zdrój, 8–10 lutego 2018) został później opublikowany¹². Dnia 13 października 2018 r. wygłosiłem też referat *Pieśni koncertowe romantyzmu na głos, waltornię i fortepian* w ramach cyklu *Rozmowy o kameralistyce wokalne*, organizowanego przez Zakład Pieśni i Kameralistyki Wokalnej Akademii Muzycznej w Poznaniu. Zgodnie z założeniem cyklu referatowi towarzyszył koncert, podczas którego (wspólnie z Aleksandrą

⁹ *Pieśni koncertowe Romantyzmu*, Studio MTS Mariusz Zaczkowski, Gdańsk 2008, MTS CD-012

¹⁰ René de Boisdeffre – *Works for Oboe and Piano*, Acte Préalable 2019, numer katalogowy AP 0445. Wydanie płyty 11.03.2019.

¹¹ P. Pożakowski, *Twórczość fortepianowa Gioacchino Rossiniego w: Muzyka fortepianowa X*, Wydawnictwo Akademii Muzycznej w Gdańsku, Gdańsk 1995; P. Pożakowski, „Przyjemności podróży pociągami” czyli żart, ironia i groteska w utworach fortepianowych Gioacchino Rossiniego w: *Muzyka fortepianowa XI*, Wydawnictwo Akademii Muzycznej w Gdańsku, Gdańsk 1998; P. Pożakowski, *Utwory fortepianowe Rossiniego w pedagogice muzycznej w: Muzyka fortepianowa XII*, Wydawnictwo Akademii Muzycznej w Gdańsku, Gdańsk 2001; P. Pożakowski, *Rossini i Chopin – wpływy, inspiracje, reminiscencje w: Muzyka fortepianowa XIII*, Wydawnictwo Akademii Muzycznej w Gdańsku, Gdańsk 2004.

¹² P. Pożakowski, *Pieśń koncertowa romantyzmu w: Śpiew – historia, praktyka, pedagogika*, Tom I, Polskie Stowarzyszenie Pedagogów Śpiewu i Akademia Muzyczna we Wrocławiu, Wrocław 2018.

Kucharską-Szeffler i Bożeną Szull-Talar) zaprezentowaliśmy wybór pieśni koncertowych F. Lachnera, H. Procha, O. Nicolaiego i F. von Suppé.

c/ publicystyka muzyczna

Po uzyskaniu doktoratu kontynuowałem rozpoczętą w roku 1999 stałą współpracę z ogólnopolskim dwutygodnikiem *Ruch Muzyczny*, dla którego do czasu zakończenia tej współpracy (2010) przygotowałem 42 relacje (łącznie z wcześniejszymi osiemdziesiąt) z ważniejszych wydarzeń muzycznych w regionie gdańskim a także z przedstawień operowych w kraju i za granicą (Zurych, Nowy Jork). W roku 2011 rozpocząłem współpracę z Filharmonią Łódzką, dla której przygotowałem jak dotąd siedem artykułów do programów transmisji spektakli z Metropolitan Opera. Okazjonalnie pisałem też artykuły do programów dla innych instytucji kultury (Sinfonia Varsovia, Polski Chór Kameralny Schola Cantorum Gedanensis, Polska Filharmonia Bałtycka).

Od wielu lat zajmuję się także przygotowaniem transkrypcji i opracowań utworów na róg i fortepian lub na zespoły kameralne z udziałem waltorni. Kilkanaście z nich zostało opublikowanych przez Wydawnictwo Muzyczne *Contra* w Warszawie. W okresie od uzyskania doktoratu był to zbiór *Belcanto na róg i fortepian* (transkrypcja trzech fragmentów z oper Belliniego, Donizettiego i Rossiniego na róg i fortepian)¹³. Na podstawie rękopisów dokonałem też opracowania materiału nutowego i przygotowałem skład nut do druku *Sonatiny* na róg i fortepian oraz *Humoreski* na fagot i fortepian Władysława Walentynowicza¹⁴. Była to część większego projektu, realizowanego we współpracy z prof. Krzysztofem Sperskim i p. Anną Szarapka, a mającego na celu wydanie i popularyzację utworów tego kompozytora. Moja praca objęła też przygotowanie składu nut do druku innych utworów (*Bagatelki* na fortepian, *Sonata Breve* na fortepian i wiolonczelę).

d/ praca pedagogiczna

Od czasu rozpoczęcia pracy pedagogicznej moi uczniowie zdobyli łącznie 180 nagród na różnego rodzaju konkursach i przesłuchaniach regionalnych, makroregionalnych, ogólnopolskich i międzynarodowych. Wykaz ważniejszych nagród uzyskanych w okresie od uzyskania doktoratu zamieszczam w Załączniku nr 4. Praca pedagogiczna była i jest dla mnie wielką pasją. Postępy moich uczniów, od dwóch lat także studentów, dają mi wielką radość i satysfakcję. Nie bez znaczenia dla mnie jest też fakt, że pracując z nimi podczas lekcji indywidualnych mam też pewien wpływ na kształtowanie ich osobowości i wrażliwości – nie tylko na to, jakimi będą muzykami ale także na to, jakimi będą ludźmi.

¹³ Wydawnictwo Muzyczne Contra, Warszawa 2009

¹⁴ Wydawnictwo Muzyczne Contra, Warszawa 2009

Moja praca pedagogiczna i działalność artystyczna spotyka się uznaniem, czego dowodem są nie tylko sukcesy moich uczniów ale także nagrody, jakimi zostałem uhonorowany. Są to: Dyplom Ministra Kultury *Za szczególne osiągnięcia w pracy pedagogicznej* (2004), Nagroda Indywidualna dyrektora Centrum Edukacji Artystycznej *Za szczególny wkład w rozwój edukacji artystycznej w Polsce* (2016), Nagroda Prezydenta Miasta Gdyni (2004), osiem nagród dyrektora SM I i II st. w Gdyni (1996, 1999, 2000, 2003, 2006, 2011, 2015, 2017), dwie nagrody dyrektora ZPSM w Koszalinie (2015, 2017). W roku 2009 otrzymałem też odznakę honorową *Zasłużony dla Kultury Polskiej*.

Na zaproszenie Departamentu Szkolnictwa Artystycznego i Edukacji Kulturalnej MKiDN uczestniczyłem w spotkaniu w sprawie wypracowania założeń do projektu rozporządzenia o ocenianiu, klasyfikowaniu i promowaniu w szkołach muzycznych I st. (Warszawa, 4.12.2013). Jestem zapraszany do prowadzenia warsztatów i szkoleń, a także do pracy w jury konkursów muzycznych i przesłuchań organizowanych przez Centrum Edukacji Artystycznej w Warszawie.

Piotr Pożakowski

.....
Piotr Pożakowski

Gdańsk, 20.03.2019 r.